DOI: https://doi.org/10.26642/ema-2026-1(115)-131-137
УДК 657.37:005.35

О.С. Федорова, аспірант
Державний університет «Житомирська політехніка»

Оцінка повноти корпоративного звітування підприємства

Трансформація корпоративного звітування характеризується зміною парадигми розкриття інформації від вузькофінансового фокусу до комплексного представлення діяльності та стратегії підприємства. Глобальні регуляторні ініціативи, зокрема впровадження Директиви ЄС про корпоративну звітність у сфері сталого розвитку, запровадження принципу подвійної суттєвості та зростання вимог стейкхолдерів до прозорості ESG-аспектів, формують новий інформаційний простір, що охоплює фінансові, екологічні, соціальні та управлінські виміри корпоративної діяльності, фокусуючись на цілях сталого розвитку. Сучасний процес корпоративного звітування становить собою складну багаторівневу систему, яка інтегрує фінансову звітність, обов'язкові та добровільні звіти, звітність зі сталого розвитку / ESG-звітність, інтегровану звітність тощо, а також спеціалізовані форми розкриття інформації про викиди, соціальні ініціативи та управлінські практики. Така мультиформатність створює методологічний виклик щодо систематизації різнорідних типів звітності, ідентифікації їх місця у загальній системі корпоративного розкриття інформації та розробки інструментарію для оцінки повноти та якості звітування підприємств. У статті використано методи моделювання, класифікації, систематизації, аналізу та узагальнення для розробки тривимірної «Моделі куба» звітностей та дослідження структури корпоративного розкриття інформації підприємствами. Перспективи подальших досліджень пов'язані з розробкою методики аналізу та оцінки якості наративної компоненти корпоративного звітування та методології діагностики ризиків грінвошингу на основі зіставлення рівня операційної зрілості підприємства з обсягом та деталізацією розкритої нефінансової інформації. Актуальним питанням є оптимізація інформаційного навантаження на підприємства через ідентифікацію пріоритетних запитів стейкхолдерів та розробку рекомендацій щодо раціонального заповнення сегментів «Моделі куба» з урахуванням галузевої специфіки та розміру суб'єктів господарювання.

Ключові слова: *корпоративне звітування; звітність зі сталого розвитку; ESG-звітність; фінансова звітність; аналіз; нефінансова звітність; наративна компонента звітності зі сталого розвитку; КСВ.*

Постановка проблеми. Сучасні підприємства стикаються з необхідністю одночасного задоволення зростаючих та диверсифікованих інформаційних запитів заінтересованих сторін, зокрема від інвесторів, що фокусуються на фінансовій результативності, до громадськості та регуляторів, які вимагають детального розкриття екологічного впливу та соціальної відповідальності. Посилення нормативних вимог до обов'язковості складання звітності зі сталого розвитку формує принципово нову методологічну основу корпоративного звітування, яка базується на якісно інших підходах до ідентифікації, збору, аналізу та верифікації інформації порівняно з традиційною фінансовою звітністю. Зростання цінності наративної компоненти звітності, що охоплює стратегічне обґрунтування, опис управлінських практик, оцінку ризиків та пояснення впливу діяльності на ESG-фактори, вимагає формування нових компетенцій підприємств у сфері нефінансового розкриття інформації та створення методичного інструментарію для систематизації різнорідних типів звітів. Ускладнення регуляторного середовища, поява нових обов'язкових форм звітності поряд із добровільними ініціативами створюють ситуацію інформаційного перевантаження, коли підприємства змушені балансувати між мінімізацією витрат на підготовку звітів та максимізацією інформаційної відкритості. Одним із викликів є відсутність єдиної основи для визначення оптимального набору звітів, який би забезпечував повноту розкриття інформації без надмірного дублювання та необґрунтованого навантаження на ресурси підприємства. Особливої актуальності набуває проблема ідентифікації прогалин у звітуванні підприємств та визначення стратегічних пріоритетів його розвитку з урахуванням специфічних потреб стейкхолдерів, що унеможливлює створення формальних звітів, які не виконують свою ключову функцію – забезпечення релевантною інформацією для прийняття рішень.

Аналіз досліджень та публікацій. Трансформація корпоративної звітності в бік сталого розвитку та інтегрованої звітності насамперед зумовлена нормативними вимогами, тиском заінтересованих сторін та організаційними характеристиками (розміром, складом ради директорів, структурою власності тощо), тоді як ключові тенденції включають перехід від добровільних окремих звітів про сталий розвиток до обов'язкових інтегрованих структур звітності зі зростанням стандартизації (GRI, SASB тощо), посиленою цифровою інтеграцією та переходом до кількісного розкриття інформації, орієнтованого на суттєвість. У сучасних дослідженнях науковці відходять від спрощених підходів до класифікації корпоративної

© О.С. Федорова, 2026

звітності, пропонуючи складніші моделі, що враховують ступінь обов'язковості, інтеграцію ESG-факторів та методологію підготовки.

Кук Т. та інші [7] критикують традиційну дихотомічну модель, яка поділяє звітність виключно на «добровільну» та «обов'язкову», стверджуючи, що такий поділ призводить до помилкової категоризації, оскільки навіть обов'язкове розкриття часто містить елементи управлінського розсуду, а добровільне може бути фактично вимушеним через ринковий тиск. Автори також посилаються на дослідження Буше та інших [5], які вказують, що мовна складність наративів може використовуватися менеджментом двояко: або для надання інформації, або для її заплутування.

Водночас З.Бахаром [4] пропонує концептуальну модель, яка класифікує елементи звітності не за формою, а за механізмами впливу на якість звітності. Модель містить три ключові незалежні змінні, що визначають сучасну звітність: 1) якість розкриття ESG (повнота та точність нефінансових даних); 2) інтеграція ESG в управління ризиками (наскільки глибоко питання сталого розвитку вбудовані в систему ризик-менеджменту); 3) залученість корпоративного управління (роль наглядових органів у підготовці звітності).

Звітність зі сталого розвитку пройшла шлях від ініціативи до обов'язкового елемента корпоративного управління. Її роль та місце трансформуються під впливом регуляторних змін, вимог стейкхолдерів та цифрової трансформації. Значення наративної компоненти у звітності порівняно з кількісними показниками визначається через її здатність надавати контекст. Хосейн М. та інші [10] підкреслюють, що звітність зі сталого розвитку за своєю природою відрізняється від традиційної фінансової звітності та охоплює прогнозну, якісну та багатогранну інформацію. На відміну від суто кількісних фінансових звітів, така природа інформації робить звітність більш вразливою до потенційної упередженості, що вимагає надійних механізмів управління для забезпечення точності.

Женовезе А. [8] аналізує еволюцію правового регулювання в ЄС та перехід від «нефінансової звітності» до «корпоративної звітності зі сталого розвитку» та визначає проблематику ризиків «грінвошингу», складність роботи з прогнозною інформацією та необхідність балансу між прозорістю та комерційною таємницею. Різман М. [14] фокусується на ролі технологій у забезпеченні достовірності звітності, стверджуючи, що цифрова трансформація є необхідною умовою для забезпечення цілісності даних, управління ризиками та дотримання стандартів. Ямані А.М. та інші [3] досліджують кореляцію між якістю звітності та фінансовим прибутком компанії та дійшли висновку про те, що якісна звітність з КСВ позитивно впливає на фінансові показники (ROA, ROE) та є стратегічним активом, а не просто дотриманням вимог, тому звітність перетворюється на механізм організаційної трансформації, що стимулює інновації.

Рахід А.О. [2] провів дослідження впливу добровільного звітування. Автор вважає, що, хоча теоретично добровільне звітування має підвищувати вартість фірми через прозорість, емпіричне дослідження банківського сектору Бангладешу не виявило значного позитивного впливу на фінансові показники, такою проблемою є суб'єктивність індексів розкриття інформації, що може спричинити невідповідність між кількістю розкритої інформації та її цінністю для ринку. Масум М.Х. [13] та інші визначають добровільну звітність як будь-яке розкриття фінансової або нефінансової інформації керівництвом організації, що виходить за межі обов'язкових вимог до фінансової звітності. На їх думку, добровільне розкриття інформації допомагає країнам (наприклад, Бангладешу) виконати критерії ООН для виходу з категорії найменш розвинених країн, зокрема через покращення індексу людського капіталу та зменшення економічної вразливості. Автори стверджують, що концепції добровільної звітності та звітності зі сталого розвитку є схожими, оскільки для більшості організацій три виміри сталого розвитку (економічний, соціальний, екологічний) ще не є суворо обов'язковими на законодавчому рівні, тому зміст розкриття інформації у добровільних звітах часто охоплює зміст звітів зі сталого розвитку.

Отже, узагальнення проаналізованих наукових джерел свідчить про трансформацію парадигми корпоративної звітності, яка під впливом інституційного тиску, цифровізації та запитів стейкхолдерів еволюціонує від добровільних ініціатив до стандартизованих інтегрованих систем із посиленим регуляторним наглядом. Сучасний науковий дискурс демонструє концептуальний відхід від традиційної дихотомії «обов'язкова – добровільна» звітність, пропонуючи натомість багатовимірні моделі, що базуються на критеріях суттєвості, глибині інтеграції ESG-факторів у систему ризик-менеджменту та якості наративного контексту, який, попри ризики суб'єктивності та «грінвошингу», залишається важливим для інтерпретації кількісних даних.

Мета статті полягає у визначенні місця різних видів звітностей у «Моделі куба» та розробці методики оцінки повноти корпоративного звітування.

Викладення основного матеріалу. Для систематизації складного та багаторівневого інформаційного простору, який охоплює сучасний процес звітування, варто розмежовувати методологію складання кожного виду звітності. Для візуалізації основних вимог розроблено тривимірну модель куба звітностей (далі – «Модель куба»), що наведено на рисунку 1. Вона дозволяє чітко позиціонувати різні типи розкриття облікової інформації на перетині трьох ключових вимірів. Кожен вимір «Моделі куба» складається з двох

протилежних категорій, а вісім утворених сегментів (площини кубів від a до d_1) представляють повну матрицю можливих форм корпоративного розкриття інформації.

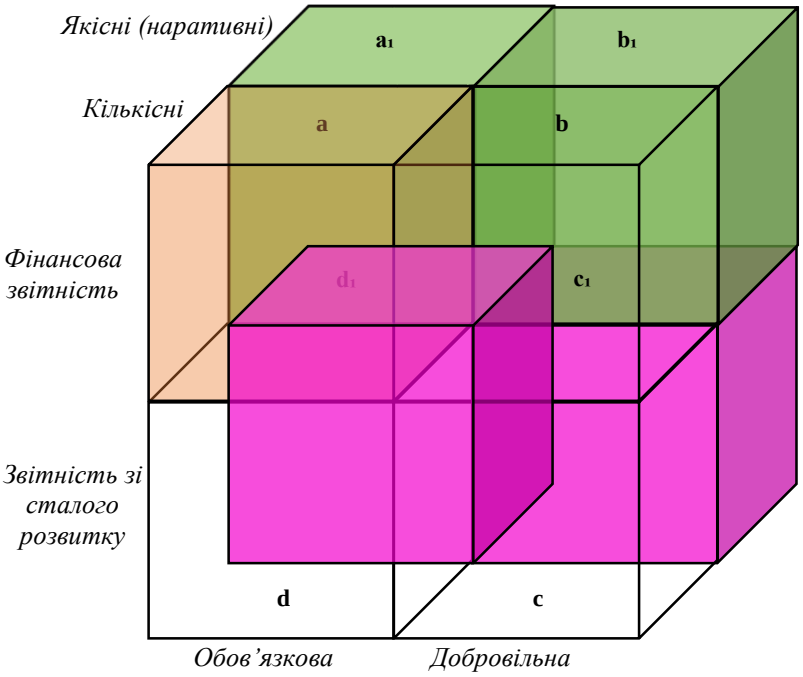

Джерело: власна розробка автора.

Примітка: якісна (наративна) компонента – площини кубів a_1, b_1, c_1, d_1; кількісні показники – площини кубів a, b, c та d; фінансова звітність – куб a; звітність зі сталого розвитку – площини кубів c, d, d_1, c_1; обов'язкова складова – площини кубів a, a_1, d та d_1; добровільна складова – площини кубів c, b, b_1, c_1

Рис. 1. Тривимірна «Модель куба» для визначення місця різних видів звітностей у системі корпоративного звітування підприємства

Якісні показники (площини кубів a_1, b_1, c_1, d_1) охоплюють описи, стратегічні напрямки, політики, оцінку ризиків та примітки, які характеризують нефінансовий аспект діяльності підприємства, своєю чергою кількісні показники (площини куба a, b, c та d) відображають числові дані та метрики, що вказують на кількісну оцінку результатів діяльності. Регуляторний статус визначає, чи є інформація предметом розкриття відповідно до законодавства, де обов'язкова складова (площини кубів a, a_1, d та d_1) містить дані, формування яких передбачено нормативними актами, тоді як добровільна складова (площини кубів c, b, b_1, c_1) включає інформацію, що розкривається за ініціативою компанії. Компоненти звітності дозволяють класифікувати інформацію за змістовним фокусом, де фінансова складова (площини кубів a) відображає облікові та фінансові результати, тоді як звітність зі сталого розвитку (площини кубів c, c_1, d_1, d) описує стратегію, ризики, управлінські практики та вплив на основі ESG-факторів та досягненням цілей сталого розвитку b_1.

Таким чином, місце наративної компоненти – це контекстуальна основа для всієї нефінансової звітності. Вона надає пояснення, стратегічне обґрунтування та описову частину для кількісних показників, наприклад сталого розвитку та є ключовим інструментом для демонстрації управлінських підходів до ESG-факторів. Тому дослідження наративної компоненти звітності зі сталого розвитку розміщується в площині c_1, d_1.

Запропонована класифікація дозволяє системно поєднати три виміри: якісно-кількісну природу даних; їх змістовний фокус; обов'язковість розкриття, що створює логічний вимір для аналізу місця звітності. Перехід від блоку куба a до якісних (наративних) площин відображає фундаментальну зміну у фокусі корпоративного управління: від ретроспективного обліку до проактивного управління капіталами та стратегією. Традиційна фінансова звітність задовольняє лише базові потреби стейкхолдерів або інвесторів, однак для заінтересованих сторін, які оцінюють довгострокове створення вартості компанією, влив цілей сталого розвитку, ESG-компоненти, важливим є так само якісна наративна інформація. Таким чином, рух у бік відображення якісних та наративних ознак звітності є відповідністю до зростаючих вимоги щодо прозорості діяльності та зміни фокусу звітування.

Методологія складання звітності та її позиція у «Моделі куба» визначається принципом суттєвості: 1) фінансова суттєвість, що визначає зміст площини кубів a і a_1, зосереджується виключно на впливі інформації на фінансові рішення інвесторів; 2) суттєвість впливу, що додатково фокусується на впливі

діяльності компанії на довкілля та суспільство. Впровадження нових регуляторних вимог, наприклад Директиви ЄС про корпоративну звітність у сфері сталого розвитку, запровадило принцип подвійної суттєвості [12], що вимагає одночасного використання обох зазначених вище підходів, тому така звітність займатиме площини кубів d_1 та d. Такий процес вказує, що площини кубів d, d_1, a, a_1 слугують зоною, де ігнорування будь-якого з ризиків, фінансового чи екологічного, стає неможливим.

Згідно з моделлю, звітність зі сталого розвитку займає площину (d, c, d_1 і c_1 (якщо добровільна, то – площина куба c та c_1, якщо обов'язкова до формування – площина куба d та d_1, якщо розглядаються обидва регуляторні статуси – куби c, c_1, d та d_1), що охоплюють кількісні показники, наративну компоненту, охоплюючи обов'язкову чи добровільну форму розкриття інформації. Простір звітування компаній зі сталого розвитку активно розширюється під впливом глобальних регуляторних змін. Одним з каталізаторів цього процесу є впровадження нормативного регулювання у сфері звітності зі сталого розвитку, наприклад, Директива ЄС про корпоративну звітність зі сталого розвитку [6], що перетворює нефінансову звітність на обов'язковий процес.

Основою інтегрованої звітності, яка займає площину усіх кубів a, a_1, b, b_1, c, c_1, d_1, d, є модель шести капіталів [11]: фінансового, виробничого, людського, інтелектуального, природного, соціально-репутаційного та включає наративну компоненту, яка поєднує кількісні та якісні показники, що деталізують стан капіталів. Таке розширення фокусу змушує компанію аналізувати не лише вплив зовнішніх факторів на фінансові результати, а й вплив діяльності підприємства на суспільство та навколишнє середовище. Проте інтегрований звіт не передбачає детального розкриття всіх Цілей сталого розвитку. З площини звітності зі сталого розвитку до нього включається лише та інформація, зокрема щодо ЦСР, яка є суттєвою для розуміння процесів створення компанією довгострокової вартості.

Методологія складання фінансової звітності керується Міжнародними стандартами фінансової звітності або Національними положеннями (стандартами) бухгалтерського обліку, при тому примітки до фінансової звітності позиціонуються у сегменті a_1, оскільки вони є невід'ємною частиною фінансової звітності, але їх мета – забезпечити якісну інтерпретацію, деталізацію та контекстуалізацію кількісних даних куба a, що становить основу форм фінансової звітності. Зростаюча складність бізнес-середовища вимагає включення навіть у фінансову площину якісного розкриття інформації та зобов'язань компанії. Якщо компанія має суттєві екологічні ризики, наприклад, необхідність створення резервів на ліквідацію активів або потенційні штрафи за забруднення, то це має бути розкрито у примітках. Відсутність розкриття суттєвих екологічних ризиків може підвищити вартість залучення капіталу через недовіру інвесторів, оскільки нефінансові ризики стають прямою фінансовою суттєвістю, що вказує, як якісна вимога забезпечує достовірність кількісних та фінансових показників, за такими принципами деталізовано інформацію в таблиці 1 за формуванням та місцем звітності.

Таблиця 1

Матриця класифікації звітності

№	*Тип звітності*	*Формування кубами*	*Обґрунтування*
1	*2*	*3*	*4*
1.	Фінансова звітність (Ф № 1, 2, 3, 4, 5)	Площина куба a	*Вимір: кількісний, обов'язковий, фінансовий.* Фінансова звітність відображає стан та результати діяльності компанії через числові фінансові метрики та є обов'язковою згідно з ЗУ
2.	Примітки до фінансової звітності	Площини куба a_1	*Вимір: якісний, обов'язковий.* Примітки є обов'язковим елементом фінансової звітності, проте їхня функція не в наданні базових числових даних, а у забезпеченні якісного виміру, який є необхідним для коректної інтерпретації кількісних та фінансових показників
3.	Звітність зі сталого розвитку	Площини кубів d, c, d_1, c_1	*Вимір: якісний, наративний, обов'язковий або добровільний.* Охоплює розкриття політик, стратегій, ризиків та управління за ESG-компонентами, досягнення цілей сталого розвитку, що є наративною компонентою. Площина куба c_1 включає звітування наприклад, за стандартами GRI/SASB та є добровільною ініціативою, площина куба d_1 є результатом запровадження наприклад, Директиви CSRD), що створює вимогу до обов'язковості складання

Закінчення табл. 1

1	*2*	*3*	*4*
4.	Інтегрована звітність	Площини кубів a, a_1, b, b_1, c, c_1, d_1, d	*Вимір: кількісний, фінансовий, якісний, наративний, добровільний.* Базується на холістичному підході шести капіталів, є добровільною та охоплює нефінансові аспекти для пояснення створення цінності у часі. Формат звітності поєднує елементи фінансової звітності з кількісними та якісними показниками нефінансових капіталів, а також включає добровільно розкриті дані
5.	Звіт про управління (українських компаній)	Обов'язковий – площини кубів a, a_1, d_1, d; добровільний – площини кубів c, c_1, b, b_1	*Вимір: фінансовий, якісний, кількісний, обов'язковий, добровільний.* Такий формат звітності забезпечує узгодженість фінансових показників із нефінансовими аспектами, відображає взаємозв'язок між ресурсами, стратегією, ризиками та результатами, незважаючи на висвітлення нефінансових якісних аспектів діяльності, наративна компонента такої звітності залишається на низькому рівні
6.	Звітність про викиди в атмосферне повітря в Україні	Площина кубів d, d_1	*Вимір: кількісний, якісний, обов'язковий.* Формується як складова екологічної звітності підприємств, відображає інтеграцію кількісних, якісних показників та обов'язковість складання. Така звітність поєднує офіційно регламентовані показники з додатковими аналітичними даними, що розкривають масштаби, динаміку та ефективність заходів щодо скорочення викидів, сприяючи формуванню комплексного уявлення про екологічну відповідальність суб'єктів господарювання

Джерело: власна розробка автора

Якість корпоративного звітування оцінюється за двома основними параметрами: повнота розкриття та операційна зрілість. Зрілість корпоративного звітування відображає ступінь інтеграції, надійності та автоматизації процесів збору та обробки фінансових та нефінансових даних, в той час ефективність, точність, повнота та своєчасність звітності безпосередньо залежать від рівня зрілості цифрової трансформації компанії, яка забезпечує здатність адаптувати фінансові системи до сучасних вимог.

Перехід до високого рівня зрілості передбачає відмову від реактивного, ручного збору даних на користь стратегічної інтеграції [15]. Наразі ознакою найвищого рівня зрілості є впровадження ERP-орієнтованого підходу, що використовує штучний інтелект, елементи машинного навчання та інноваційні технології збору та обробки великих баз даних. Висока операційна зрілість виконує функцію захисного механізму проти ризику грінвошингу. Якщо компанія функціонує на низькому рівні зрілості, її звітність зі сталого розвитку (площини кубів c, c_1, d, d_1) буде містити велику частку непідтвердженої інформації, що є системною проблемою. Таким чином, високий рівень зрілості є фундаментальною передумовою для забезпечення довіри до всієї системи корпоративного звітування.

Методика використання «Моделі куба» як інструменту оцінки прозорості корпоративного звітування ґрунтується на системному підході до аналізу рівня охоплення інформаційних сегментів (критерій покриття) та глибини якісного змісту звітності (критерій якості). Такий підхід забезпечує можливість комплексного вимірювання зрілості системи розкриття інформації підприємства у тривимірному просторі «Моделі куба». Критерій покриття відображає ширину інформаційного периметра компанії в межах «Моделі куба» та визначається на основі кількості та типів звітів, що охоплюють відповідні сегменти. На базовому рівні оцінюється наявність фінансової звітності та приміток (площини a та a_1), які становлять мінімально необхідний обсяг обов'язкового розкриття. Рівень обов'язкового розширення передбачає підготовку звіту про управління (площини a, a_1, d_1, d;) або екологічної звітності, наприклад, за системою моніторингу, звітності та верифікації викидів – площина d, d_1. Добровільне розширення характеризується оприлюдненням окремого ESG-звіту або звіту зі сталого розвитку, що охоплює наративні площини. Вищим рівнем є стратегічна інтеграція, яка передбачає публікацію інтегрованого звіту, що поєднує кількісні та якісні виміри та демонструє гармонізацію фінансових і нефінансових аспектів довгострокового створення вартості. Його вимушений фокус на суттєвості саме для створення вартості часто призводить до того, що деталізована інформація про впливи (наприклад, про досягнення окремих ЦСР або специфічні локальні екологічні впливи), яка є важливою для громад чи регуляторів, залишається поза межами звіту. Водночас слід визначити проблематику формування інтегрованої звітності, незважаючи на те, що вона концептуально охоплює весь простір куба та фокусується на стратегічному зв'язку капіталів для створення вартості, на практиці один інтегрований звіт не здатний задовольнити усі специфічні інформаційні запити стейкхолдерів. Саме тому, на нашу думку, формування фінансової звітності, публікація ESG-звітності чи

звітності зі сталого розвитку разом за необхідності з додатковими звітами, які є важливими для повного розкриття інформації, є найповнішим рівнем звітування.

Не менш важливим є принцип пріоритизації запитів заінтересованих сторін. Перш ніж розширювати інформаційний простір та заповнювати сектори «Моделі куба», компанія має чітко розуміти, яку саме інформацію очікують отримати її ключові стейкхолдери. Без чітко ідентифікованого запиту публікація додаткових звітів (наприклад, детального звіту GRI) перетворюється на додаткове необґрунтоване навантаження для підприємства. У такому випадку витрати ресурсів на збір, верифікацію та публікацію цих даних не виправдовують себе, оскільки така звітність не виконує своєї ключової функції – задоволення інформаційних потреб стейкхолдерів.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Оцінка за критерієм зрілості та повноти інформації дозволяє кількісно визначити ступінь інформаційної відкритості компанії та рівень її інтеграції у системі корпоративного звітування. Якщо в результаті застосування методики встановлено, що підприємство складає фінансову звітність та звітність зі сталого розвитку, це означає, що його інформаційне поле у межах «Моделі куба» якісно охоплює площини куба a, a_1, d_1, d. Зазначена конфігурація вказує на поєднання кількісного фінансового виміру з якісним наративним виміром, де останній фокусується на екологічних, соціальних та управлінських аспектах. Змістовно така позиція підприємства у кубі свідчить про високий рівень корпоративного звітування, оскільки воно охоплює не лише фінансову, а й нефінансову складову, демонструючи відповідальність перед заінтересованими сторонами. Проте, якщо звіт зі сталого розвитку має добровільний характер (площина c, c_1), а не обов'язковий (площина d, d_1), це може свідчити про недостатню формалізацію процесів оцінки подвійної суттєвості, відсутність повної інтеграції нефінансових ризиків у систему управління або про початкову стадію переходу до звітності за стандартами CSRD/ESRS.

У практичному аспекті «Модель куба» набуває аналітичної функції, оскільки дозволяє не лише візуалізувати охоплені площини, але й ідентифікувати прогалини у структурі звітування. Наприклад, ідентифікація прогалин у площині c «Моделі куба» означає, що компанія не розкриває вимірювані, але не обов'язкові, нефінансові показники, наприклад, обсяг перероблених відходів, тоді як прогалина у кубі c_1 вказує на те, що компанія не надає добровільних наративних пояснень своєї ESG-стратегії чи соціальних ініціатив. Таким чином, побудова «Моделі куба» для конкретного підприємства дозволяє візуально та методологічно зафіксувати поточний стан його інформаційної зрілості, визначити баланс між обов'язковими та добровільними складовими, кількісними та якісними показниками, а також оцінити динаміку розвитку звітності у напрямі інтегрованості. Надалі «Модель куба» може використовуватися як інструмент стратегічного моніторингу, що дозволяє відслідковувати, як розширюється або трансформується інформаційний простір підприємства під впливом регуляторних змін, зростання вимог стейкхолдерів та впровадження принципів сталого розвитку.

References:

1. Biuro proektnoho menedzhmentu, *Modeli zrilosti orhanizatsii v oblasti protsesnoho upravlinnia*, [Online], available at: https://pmb.com.ua/uk/blog/modeli-zrelosti-organizatsii-v-oblasti-protsessnogo-upravleniya/
2. Rahid, A.O. (2024), «The impact of voluntary reporting on the creation of firm's value: a longitudinal study», *Journal of risk analysis and crisis response*, Vol. 14, No. 2, doi: 10.54560/jracr.v14i2.467.
3. Yamani, A.M. et al. (2025), «Analyzing the impact of corporate social responsibility reporting on financial performance and sustainable business strategies», *Corporate governance and sustainability review*, Vol. 9, No. 3, Special issue, pp. 231–241, doi: 10.22495/cgsrv9i3sip4.
4. Baharom, Z. (2025), «How ESG Reporting is Transforming Corporate Financial Reporting: A Conceptual Framework», *International Journal of Research and Innovation in Social Science*, Vol. IX, No. XIV, pp. 1970–1977, doi: 10.47772/ijriss.2025.914mg00148.
5. Bushee, B.J., Gow, I.D. and Taylor, D.J. (2018), «Linguistic Complexity in Firm Disclosures: Obfuscation or Information?», *Journal of Accounting Research*, Vol. 56, No. 1, pp. 85–121, doi: 10.1111/1475-679X.12179.
6. *Directive – 2022/2464 – EN – CSRD Directive – EUR-Lex*, EUR-Lex – Access to European Union law, [Online], available at: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32022L2464
7. Cooke, E.T., McMeeking, K.P. and Zeff, S.A. (2024), «Voluntary and mandatory reporting: a continuum of disclosure», *Pacific Accounting Review*, doi: 10.1108/par-06-2024-0119.
8. Genovese, A. (2022), «Corporate Sustainability Reporting and Commitments: Effectiveness and Enforceability from EU to National Law», *Legal Perspectives for a Sustainable Circular Economy*, No. 30, pp. 29–69, doi: 10.1007/978-3-032-07795-0_3.
9. *GRI Standards*, [Online], available at: https://www.globalreporting.org/how-to-use-the-gri-standards/gri-standards-english-language/
10. Hossain, M.Z., Rashed, M.J.R., Hredoy, A.I. and Tazin, F. (2026), «Corporate Governance Quality and Its Influence on Sustainability Reporting Accuracy», *European Journal of Innovative Studies and Sustainability*, Vol. 2, No. 1, pp. 79–92, doi: 10.59324/ejiss.2026.2(1).04.
11. Raimo, N. et al. (2025), «Integrated reporting and the Corporate Sustainability Reporting Directive: bridging the gap or growing apart?», *Management Decision*, doi: 10.1108/md-10-2024-2408.

12. Khairunnisa, R.Y. and Hartanti, D. (2025), «Analysis of Double Materiality Application for Sustainability Reports 2023», *Jurnal Ilmu Sosial Mamangan*, Vol. 12, No. 3, pp. 1619–1633, doi: 10.22202/mamangan.v12i3.8420.
13. Masum, M.H., Latiff, A.R.A. and Osman, M.N.H. (2020), «Voluntary reporting, sustainable reporting and transition economy», *International Business and Accounting Research Journal*, Vol. 4, No. 2, doi: 10.15294/ibarj.v4i2.126.
14. Rizwan, M. (2025), «Digital transformation and financial reporting: enhancing data integrity, governance, and risk management with esg metrics and sustainability reporting», doi: 10.13140/RG.2.2.36329.61286.
15. Van der Westhuizen, E. (2025), «Navigating operational risk: developing criteria for operational risk management maturity in the wake of covid-19», *Journal of Governance Risk Management Compliance and Sustainability*, Vol. 5, No. 1, pp. 41–54, doi: 10.31098/jgrcs.v5i1.2665.

Федорова Ольга Сергіївна – здобувач вищої освіти ступеня «доктор філософії», асистент кафедри інформаційних систем в управлінні та обліку Державного університету «Житомирська політехніка».

https://orcid.org/0000-0002-8759-0984.

Наукові інтереси:

– наративна компонента звітності зі сталого розвитку;
– облікове забезпечення звітності зі сталого розвитку;
– аналіз звітності зі сталого розвитку.

Fedorova O.S.

Assessment of the completeness of enterprise corporate reporting

The transformation of corporate reporting is characterized by a paradigm shift in information disclosure, moving from a narrow financial focus to a comprehensive representation of an enterprise's activities and strategy. Global regulatory initiatives – notably the implementation of the EU Corporate Sustainability Reporting Directive (CSRD), the introduction of the double materiality principle, and increasing stakeholder demands for transparency in ESG aspects – are shaping a new information landscape. This space encompasses financial, environmental, social, and governance dimensions of corporate activity, focusing on sustainable development goals.

The modern corporate reporting process is a complex, multi-layered system that integrates financial statements, mandatory and voluntary reports, sustainability / ESG reporting, integrated reporting, and specialized disclosures on emissions, social initiatives, and management practices. Such multi-format complexity creates a methodological challenge regarding the systematization of heterogeneous reporting types, identifying their place within the overall corporate disclosure system, and developing tools to assess the completeness and quality of enterprise reporting.

This article employs methods of modeling, classification, systematization, analysis, and generalization to develop a three-dimensional «cube model» and to investigate the structure of corporate information disclosure by enterprises. Perspectives for further research involve developing a methodology for analyzing and evaluating the quality of the narrative component of corporate reporting, as well as a methodology for diagnosing greenwashing risks by comparing an enterprise's level of operational maturity with the scope and detail of disclosed non-financial information. A pressing issue remains the optimization of the information burden on enterprises through the identification of priority stakeholder requests and the formulation of recommendations for the rational filling of «cube model» segments, considering industry specifics and the size of business entities.

Keywords: corporate reporting; sustainability reporting; ESG reporting; financial reporting; analysis; narrative component; non-financial reporting; corporate social responsibility (CSR).

Стаття надійшла до редакції 05.01.2026.